

Arrest

nr. 72 014 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 augustus 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 2 januari 2010 in België aan waarbij hij op 27 januari 2010 in bezit gesteld wordt van een aankomstverklaring geldig tot 2 april 2010.

1.2. Op 16 februari 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 30 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot onontvankelijkheid van de onder punt 1.2. vermelde aanvraag omwille van een negatieve woonstcontrole.

1.4. Op 23 september 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient tegen de onder punten 1.3. en 1.4. vermelde beslissingen op 15 oktober 2010 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 25 november 2010 beslist de Raad bij arrest nr. 51 639 het beroep ten aanzien van de onder punt 1.3. vermelde beslissing te verwerpen en de onder punt 1.4. vermelde beslissing te vernietigen.

1.6. Op 2 april 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 19 april 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.6. vermelde aanvraag. Deze beslissing wordt op 6 juni 2011 ingetrokken. Bij arrest nr. 64 709 stelt de Raad de afstand van geding vast. Op 6 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de onder punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 7 mei 2011 wordt verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 28 mei 2011 dient verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 28 juni 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

Naam: S.F. {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter § 1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijke geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medische getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 12/05/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk {...}”

1.10. Op 24 augustus 2011 wordt verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie- en Asielbeleid / de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid

beslissing genomen op: 28.6.11

mee gedeeld op 24.8.11

wordt aan S.F. {...}

het bevel gegeven om uiterlijk op 8.9.11 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten {...}

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. {...}

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn middel richt tegen de eerste bestreden beslissing. Er wordt geen middel aangehaald gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 9ter, §1, lid 5 van de Vreemdelingenwet en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker splitst zijn middel op in vier onderdelen en betoogt als volgt:

"Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 9ter, § 1, lid 5 van de vreemdelingenwet; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; Aangezien de bestreden beslissing de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart omdat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1.4e lid: Artikel 9ter -§3 3 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; Het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in 1, vierde lid. Uit artikel 9ter - § 1, 4° lid en artikel 9 ter §3, 30 volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder de vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd. 12.05.20/1 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk Terwijl verzoeker bij zijn aanvraag weldegelijk een standaard medisch attest heeft voorgelegd met vermelding van de ziekte en haar graad van ernst, nl. depressie, en de opgestarte behandeling, nl. welbepaalde medicatie (stuk 3);

1ste onderdeel:

Dat moet vastgesteld worden dat de standaardmotivering van de bestreden beslissing louter in algemene bewoordingen geredigeerd is, zonder enige concretisering met persoonlijke gegevens verwijzend naar het dossier van verzoeker; Dat het zodoende voor verzoeker bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing niet of onvoldoende duidelijk is dat verweerder wel effectief kennis heeft genomen van de inhoud van het medisch attest dd. 12.05.2011;

Dat de bestreden beslissing zodoende formeel niet afdoende gemotiveerd is en de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

2e onderdeel:

Dat verzoeker verder betwist dat de beoordeling of de graad van ernst van de ziekte al dan niet voldoende omschreven is, toekomt aan verweerder zonder enig medisch advies;

Artikel 9ter, §1 5de lid VW bepaalt: De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Wanneer verweerder stelt dat de graad van ernst niet vermeld is, impliceert dit onmiddellijk een medische beoordeling en deze kan niet anders dan door een geneesheer geëvalueerd worden; Zodoende dient verweerder, alvorens uitspraken te doen omtrent de graad van ernst van een

ziekte, reeds in de ontvankelijkheidsfase van beslissingen op basis van artikel 9ter VW een adviseur-geneesheer te raadplegen; Dat de bestreden beslissing zodoende artikel 9ter, §1, lid 5 VW schendt; 3de onderdeel:

Dat verzoeker tot slot aanvoert dat hij zoals hoger gezegd - een standaard medisch attest voorgelegd heeft. Daarop staat bij ziekte en graad van ernst "depressie" vermeld. De vermelding "depressie" moge voor een geneesheer voldoende duidelijk wijzen op de graad van ernst van de psychische stoornis waaraan verzoeker lijdt; Bovendien zal voor een geneesheer de voorgeschreven aard en hoeveelheid medicatie voldoende duidelijk wijzen op de graad van ernst van de ziekte; Dat de bestreden beslissing zodoende alleszins onredelijk is en verweerder zijn materiële motiveringsplicht heeft geschonden, alsmede het redelijkheidsbeginsel;

4de onderdeel:

Dat tot slot moet vastgesteld worden dat verweerder eerder op 19.04.2011 reeds ten aanzien van verzoeker een beslissing tot onontvankelijk had genomen (stuk 4). Verzoeker diende bij verzoekschrift dd. 31 .05.2011 voor Uw Rechtbank een vordering in tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing dd. 19.04.2011. Lopende de procedure voor Uw Rechtbank trok verwerende partij refererend naar het verzoekschrift van 31.05.2011 ingediend bij Uw Rechtbank de beslissing dd. 19.04.2011 tot onontvankelijkheid in. De intrekingsbeslissing dateert van 7.06.2011 (stuk 5). Inmiddels had verzoeker evenwel op 28.05.2011 een nieuwe aanvraag ingediend o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, waarop op 28.06.2011 de thans bestreden beslissing volgt. Er dient vastgesteld te worden dat de motivering van de thans bestreden beslissing dd. 28.06.2011 volstrekt gelijklopend is met de beslissing dd. 19.04.2011. Nochtans werd de beslissing dd. 19.04.2011 door verwerende partij ingetrokken. Hetgeen alleen gebeurt indien verwerende partij zelf heeft vastgesteld dat de genomen beslissing Onwettelijk of kennelijk onredelijk is. Het getuigt van onzorgvuldig bestuur en van onredelijkheid om thans opnieuw een beslissing te nemen met een woordelijk gelijklopende motivering als de beslissing die verwerende partij eerder zelf heeft ingetrokken. Dat de bestreden beslissing zodoende alleszins kennelijk onredelijk is en verweerder zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden;"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voormelde artikelen 2 en 3 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het medisch getuigschrift geen uitspraak inhoudt omtrent de graad van ernst van de ziekte.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de elementen eigen aan verzoekers situatie, met name verwijst de bestreden beslissing naar de aanvraag van verzoeker van 28 mei 2011 evenals naar het medisch attest van 12 mei 2011 en wordt gemotiveerd waarom dit niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De bestreden beslissing is bijgevolg geenszins gebaseerd op een standaardmotivering. Uit voorgaande blijkt dat de gemachtigde wel degelijk kennis heeft genomen van de elementen die verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft ingeroepen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt daarenboven niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft op 28 mei 2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sinds 10 januari 2011 luidt dit artikel als volgt:

“Art. 9ter

§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

3.3. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medisch getuigschrift dat verzoeker voorlegde niet voldoet aan artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet: het voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Het medisch getuigschrift van 12 mei 2011 bevat geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.

3.4. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *"Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden."* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

3.5. De Raad stelt vast dat het medisch getuigschrift van 12 mei 2011, dat zich in het administratief dossier bevindt, een standaard medisch attest is, vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011). De Raad stelt ook vast dat de verwerende partij dit niet betwist.

3.6. In dit attest wordt onder het punt *"B/ DIAGNOSE : gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend"* het volgende aangegeven door de behandelende arts: *"depressie reactie-neel psychomatische klacht (o m. a.g.v. dood broer)."*

3.7. Verzoeker meent dat hieruit de graad van ernst van zijn aandoening blijkt.

3.8. De Raad dient evenwel vast te stellen dat het standaard medisch attest geenszins melding maakt van de graad van ernst van verzoekers aandoening. Er wordt slechts melding gemaakt van de aandoening waaraan verzoeker lijdt en tevens wordt de aanleiding tot de aandoening gegeven. Er kan echter geenszins gesteld worden dat de graad van ernst van deze aandoening blijkt uit deze omschrijving van de ziekte van verzoeker. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling. Verzoekers betoog dat de vermelding 'depressie' voldoende duidelijk wijst op de graad van ernst van de psychische stoornis waaraan hij lijdt, is gelet op voorgaande niet ernstig. De term 'depressie' duidt immers enkel de medische aandoening of ziekte aan waaraan verzoeker lijdt, doch hieruit kan geenszins de graad van ernst van deze aandoening afgeleid worden. Ook waar verzoeker meent dat uit de voorgeschreven medicatie de graad van ernst voldoende duidelijk blijkt kan hij niet worden gevolgd. De Raad wijst er

nogmaals op dat de graad van ernst los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling dient te worden vermeld, hetgeen in casu geenszins gebeurd is. De Raad kan het dan ook geenszins kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van het door verzoeker voorgelegde medisch stuk besloten heeft tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.9. Waar verzoeker meent dat de beoordeling van de graad van ernst toekomt aan de ambtenaar-geneesheer en hij verwijst naar artikel 9ter, § 1, 5° lid van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in casu geenszins overgegaan is tot een inhoudelijke beoordeling van de graad van ernst van de ziekte, hetgeen inderdaad tot de exclusieve bevoegdheid behoort van de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zich in de beoordeling van de aanvraag beperkt tot het nagaan of de aanvraag voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, hetgeen tot zijn bevoegdheid behoort, zoals blijkt uit artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet en in casu meer bepaald artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde vermocht aldus na te gaan of het medisch getuigschrift dat verzoeker voorlegde melding maakte van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de gemachtigde om bij de beoordeling van deze ontvankelijkheidsvoorwaarden vooraf een arts te raadplegen. Verzoekers betoog dienaangaande is aldus niet ernstig.

3.10. Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is overgegaan tot de intrekking van een beslissing inzake een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat verzoeker met dergelijke verwijzing niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de aanvraag van 28 mei 2011 is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens of dat hij deze gegevens verkeerd heeft beoordeeld en niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dit geenszins.

3.11. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is uitgegaan van de correcte gegevens, deze correct heeft beoordeeld en aldus in redelijkheid is kunnen komen tot de bestreden beslissing.

3.12. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel ligt voor.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER